

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

10 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte: Timofti Vladimir

Judecătorii: Toma Nadejda și Cobzac Elena,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Gonciar Vasile în numele inculpatului Cebotari Denis, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021 și sentinței Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 27 noiembrie 2020, în cauza penală în privința lui

Cebotari Denis xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat în xxxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 14.01.2019 – 27.11.2020;

Instanța de apel: 24.12.2020 – 25.05.2021;

Instanța de recurs: 17.08.2021 – 10.11.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 27 noiembrie 2020, Cebotari Denis a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa stabilită, a fost adăugată parțial pedeapsa neexecutată stabilită prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 martie 2020, fiindu-i stabilit lui Cebotari Denis pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul lui Cebotari Denis în beneficiul statului, cheltuielile judiciare în mărime de 320 (trei sute douăzeci) lei.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Cebotari Denis, la 16 decembrie 2017, aproximativ la ora 07⁰⁰, urmărind scopul sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, aflându-se pe xxxxx, aplicând violența nepericuloasă pentru viață sau sănătate, a agresat-o fizic pe xxxxx, aplicându-i mai multe lovituri cu pumnii peste diferite părți ale corpului, provocându-i traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comotie cerebrală,

plagă contuză la nivelul nasului, care conform raportului de expertiză judiciară nr.201802D0185 din 02 februarie 2018, s-au format sub acțiunea traumatică a unui obiect contondent dur, care se califică ca vătămare corporală ușoară, după ce în mod deschis a sustras un telefon mobil de model „Alcatel IDOL” cu nr. de XXXXX la prețul de 7000 lei, în care activa cartela SIM cu nr. xxxxx la prețul de 30 lei, după care cu bunul sustras a părăsit locul comiterii infracțiunii, cauzând astfel părții vătămate daune materiale în sumă totală de 7030 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Cebotari Denis a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e) și f) Codul penal, *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, însoțit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Nefiind de acord cu sentința, avocatul Gonciar Vasile în termen, a atacat-o cu apel, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță potrivit căreia Cebotari Denis să fie achitat, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

În motivarea apelului a indicat, că prima instanță a ajuns la concluzia, privind vinovăția persoanei din însuși declarațiile inculpatului și anume, că versiunea invocată de inculpat precum că acesta a sustras deschis de la partea vătămată telefonul mobil cu scopul de a examina corespondența din telefon, din motive de gelozie către partea vătămată, este una declarativă cu scop de apărare, pentru a evita răspunderea penală pentru fapta săvârșită. Or, inculpatul în ședința de judecată a declarat că după ce a sustras telefonul, a avut posibilitate de a examina telefonul și a-l restitui, însă nu a făcut-o. Mai mult, acesta locuind împreună, inculpatul a declarat că a avut posibilitate să aștepte partea vătămată în locuință, pentru a clarifica careva aspecte de ordin personal, însă la fel nu a făcut-o, dar a ieșit în întimpinarea părții vătămate în fața scării, aplicând forța fizică, i-a sustras telefonul și a plecat. Din declarațiile inculpatului, într-un mod indirect acesta a recunoscut că a săvârșit fapta prejudiciabilă de sustragere în mod deschis de la partea vătămată a telefonului mobil.

Subliniază apărarea că, inculpatul a recunoscut ca a luat telefonul cu scopul de a verifica agenda telefonică, deoarece o suspecta pe Xxxxx de infidelitate, acesta este un argument întemeiat or, partea vătămată a lipsit toată noaptea de la domiciliu, revenind dimineața.

Consideră eronate argumentele instanței precum că inculpatul a avut posibilitatea de a verifica telefonul la fala locului or, inculpatul a reacționat impulsiv prin aplicarea a două lovituri, iar partea vătămată a solicitat ajutor astfel este evident ca verificarea agendei telefonului nu era o prioritate, fiindcă în acel timp inculpatul a devenit speriat și confuz, astfel plecând de la fața locului.

De asemenea, inculpatul a recunoscut ca a reacționat violent, dar la baza acestor acțiuni sunt sentimente de gelozie.

Însă prima instanță a considerat eronat, precum că *„inculpatul a avut posibilitatea ulterioară de a verifica agenda telefonului, ca și alte date”* deoarece, fiecare persoană reacționează diferit la diferite acte de infidelitate și nu putem crea

un prototip aplicabil fiecărei persoane.

Apărarea susține că din explicațiile date de către Cebotari Denis în prima instanță se deduce lesne, că nu există elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută la art. 187 alin. (2) Cod penal, deoarece:

a) Inculpatul i-a luat părții vătămate telefonul mobil, nu însă și geanta sau alte bunuri.

b) După verificarea agendei, inculpatul a contactat pe sora părții vătămate și a restituit telefonul, nu a încercat să-l înstrăineze, or anume asemenea acțiuni întreprind persoanele care urmăresc sa-și însușească un anumit bun.

c) Lipsa părții vătămate la examinarea cauzei în prima instanță, lipsa audierii ei în ședință, lipsa confruntării între inculpat și partea vătămată la faza de urmărire penală ridică multe semne de întrebare cu privire la circumstanțele incidentului și valoarea bunurilor pentru partea vătămată.

d) De la partea vătămată și-a cerut iertare și au continuat sa locuiască o perioada de timp - fapt care demonstrează încă o data în plus, existența unei neîncrederi în relațiile interpersonale.

Remarcă faptul, că în partea descriptivă a sentinței, lipsesc careva probe privind cauzarea prejudiciului considerabil părții vătămate or, procurorul în ședința de judecată s-a refuzat de declarațiile părții vătămate, iar instanță nu a indicat, care probe au stat la baza acestor aprecieri privind- prejudiciul considerabil.

Consideră apărarea, că în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată, învinuirea nu a prezentat probe pertinente și veridice, care demonstrează faptul săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 187 alin. (2) Cod penal, și anume *jaful - adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*. Instanța nu a demonstrat existența unei intenții prealabile de cupiditate. Or, inculpatul cu partea vătămată erau în relații de concubinaj, se cunoșteau de ceva timp și locuiau împreună. Modul cum s-au desfășurat evenimentele și forma deschisă de luare a bunului, fără a-și acoperi fața, mai mult ca atât, partea vătămată susține ca a numit-o cu cuvinte necenzurate, toate acestea demonstrează încrederea și dezamăgirea în care s-a aflat Cebotari Denis în privința prietenei sale. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021, a fost respins apelul ca nefondat și menținută sentința.

În argumentarea soluției pronunțate, instanța de apel a menționat, că acuzatorul de stat în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond a renunțat la proba cu partea vătămată Xxxxx, dată fiind imposibilitatea asigurării prezenței acesteia în instanța de judecată, aceasta fiind plecată peste hotarele RM.

Totodată, vinovăția inculpatului se dovedește integral prin următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16.12.2017 și planșa fotografică anexată, efectuată în curtea blocului locativ amplasat pe xxxxx, în rezultatul efectuării căruia s-a constatat prezența pe suprafața asfaltului a petelor de culoare brună roșietică, care conform declarațiilor părții vătămate Xxxxx reprezintă sângele ei, ca rezultat al acțiunilor ilegale ale inculpatului Cebotari Denis (f.d. 20);

- procesul-verbal de ridicare și examinare a unui telefon mobil de model „Alcatel Idol” cu nr. de XXXXX, care conform declarațiilor părții vătămate Xxxxx i-a fost restituit de către Cebotari Denis (f.d. 30-31);

- Ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală, din 02.02.2018, a unui telefon mobil de model „Alcatel Idol” cu nr. de XXXXX (f.d.33);

- Raportul de expertiză judiciară nr. 201802D0185 din 02.02.2018, prin care s-a stabilit că cet. Xxxxx, în rezultatul violenței aplicate de către Cebotari Denis s-a constatat traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, plagă contuză la nivelul nasului care au putut fi cauzate în rezultatul acțiunilor traumatice a unui corp contondent dur, care condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu, se califică ca vătămare corporală ușoară (f.d. 40).

Analizând probele cercetate atât la urmărirea penală, în prima instanță cât și în cadrul instanței de apel, instanța de apel a ajuns la concluzia că Cebotari Denis prin acțiunile sale a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal *„jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, însoțit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu cauzarea de daune în proporții considerabile”* și care combat și argumentele apelului înaintat.

Instanța de apel a apreciat, că declarațiile inculpatului Cebotari Denis precum că, nu a jefuit-o pe partea vătămată Xxxxx, nu corespund adevărului, sunt mincinoase și sunt date de către inculpat în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizate mai sus, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală și care integral demonstrează vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Cebotari Denis în comiterea infracțiunii imputate nu echivalează cu achitarea lui, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate și enumerate, dovedesc cu certitudine comiterea de către el a faptelor încriminate.

Instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiată critica din apelul declarat, ce ține de aprecierea și interpretarea eronată în opinia apărării a probelor, ce a dus la stabilirea greșită a faptelor, deoarece prima instanță, ținând seama în plină măsură de prevederile art. 99-101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de către părți, a audiat inculpatul, partea vătămată și martorii, a cercetat probele administrate la dosar, dând citire proceselor-verbale și altor documente, verificându-le și apreciindu-le just prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor și ca urmare corect au stabilit starea de fapt, încadrarea în drept și vinovăția inculpatului Cebotari Denis.

La caz, nefiind prezentă nici o discordanță între cele reținute de instanța de fond și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Instanța de apel a considerat că argumentele apelantului precum că concluzia expusă de instanța de fond în sentința adoptată este eronată și contradictorie, contrară probatoriului administrat sunt neîntemeiate, or instanța ierarhic inferioară corect a ținut cont de probele administrate la materialele cauzei și prezentate de părți și just a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului Cebotari Denis, din care considerent a ajuns la concluzia respingerii apelului.

Referitor la argumentul apelantului precum că acuzatorul de stat în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond a renunțat la proba cu partea vătămată Xxxxx, dat fiind imposibilitatea asigurării prezenței acesteia în instanța de judecată, aceasta fiind plecată peste hotarele RM, instanța de apel a menționat, că infracțiunea de jaf săvârșită de către Cebotari Denis a fost pornită în baza plângerii părții vătămate Xxxxx, ulterior audiată în cadrul urmăririi penale, astfel declarațiile depuse de către ultima instanța de fond nu le-a pus la baza sentinței de condamnare, însă plângerea părții vătămate a fost coroborată cu procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16.12.2017 și planșa fotografică anexată; procesul-verbal de ridicare și examinare a unui telefon mobil de model „Alcatel Idol” cu nr. de XXXXX; Ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 02.02.2018, a unui telefon mobil de model „Alcatel Idol” cu nr. de XXXXX (f.d.33); raportul de expertiză judiciară nr.201802D0185 din 02.02.2018 și declarațiile inculpatului Cebotari Denis, probe care impun concluzia că inculpatul se face vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a remarcat că prima instanță a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, că face parte din categoria celor grave, fiind săvârșită cu intenție directă, de persoana inculpatului, care anterior a fost judecat prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 19 martie 2020 în baza art. art. 186 alin. (2) Cod penal, art. 186 alin. (2) Cod penal, art. 217 alin. (2) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare. Careva circumstanțe atenuante, în baza art. 76 Cod penal, la examinarea cauzei și stabilirea pedepsei inculpatului, nu au fost stabilite. Circumstanțe agravante, în baza art. 77 Cod penal, în privința inculpatului, instanța a reținut săvârșirea infracțiunii de către o persoană, care anterior a mai săvârșit o infracțiune similară.

Instanța de apel a menționat, că pedeapsa aplicată inculpatului Cebotari Denis, cu aplicarea prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, este una legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către prima instanță, sentința fiind legală și întemeiată, iar apelul avocatului Gonciar Vasile în numele inculpatului Cebotari Denis este nefondat și pasibil de a fi respins.

5. Avocatul Gonciar Vasile în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor instanțelor de fond, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Cebotari Denis să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal cu stabilirea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

În argumentarea recursului apărarea menționează, că fapta inculpatului a fost încadrată greșit, deoarece din circumstanțele de fapt reiese infracțiunea prevăzută la art. 201¹ Cod penal.

Sușține, că Cebotari Denis a recunoscut că a aplicat violența și a deposedat partea vătămată de telefonul mobil, însă, nu a fost cu scop de cupiditatea ci, de a verifica agenda telefonică, a depus mărturii. Din explicațiile date de către Cebotari Denis în prima instanță se deduce că nu există elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută la art. 187 alin. (2) Cod penal.

Relevă că în sentință lipsesc careva probe privind cauzarea prejudiciului considerabil părții vătămate, or, procurorul în ședința de judecată s-a refuzat de declarațiile părții vătămate, iar instanța nu a indicat, care probe au stat la aprecierea prejudiciului considerabil.

6. Procurorul a depus referință la recursul apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Verificând argumentele recursului declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal atestă, că apărarea invocă în calitate de temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de

fond și de apel în cazurile, când:

6) instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Colegiul penal apreciază ca fiind declarative afirmațiile apărării prin care se susține că instanța de apel nu a luat în considerare argumentele susținute în cererea de apel. Aceasta deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, Colegiul penal ajunge la concluzia că partea apărării a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat.

De asemenea, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art. 101 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Cebotari Denis săvârșirea infracțiunii incriminate.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței.

Cu referire la argumentele apărării prin care se invocă că instanțele de fond au stabilit vinovăția inculpatului în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal în lipsa declarațiilor părții vătămate și în lipsa aprecierii prejudiciului considerabil, Colegiul penal reține, că instanța de apel întemeiat a statuat, că cauza penală a fost pornită în baza plângerii părții vătămate Xxxxx, ulterior aceasta fiind audiată în cadrul urmăririi penale, respectiv plângerea părții vătămate a fost coroborată cu procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16.12.2017 și planșa fotografică anexată; procesul-verbal de ridicare și examinare a unui telefon mobil de model „Alcatel Idol” cu nr. de XXXXX; Ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 02.02.2018, a unui telefon mobil de model „Alcatel Idol” cu nr. de XXXXX (f.d.33); raportul de expertiză judiciară nr.201802D0185 din 02.02.2018.

Astfel, din conținutul deciziei atacate rezultă cu claritate că instanța de apel, a apreciat obiectiv cumulul de probe, inclusiv prin prisma practicii judiciare, constatând că argumentele apărării despre nevinovăția inculpatului în comiterea faptei penale incriminate se combat prin totalitatea de probe cercetate în ședința de judecată care demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de *jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, însoțit cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, în acțiunile inculpatului fiind prezente toate elementele infracțiunii incriminate.

De altfel, Colegiul penal subliniază, că versiunea prezentată de către apărare asupra probelor puse la baza condamnării inculpatului, nu poate constitui temei de admitere a recursului, or, la etapa judecării recursului instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform infracțiunii incriminate.

Distinct de cele menționate mai sus, Colegiul penal notează și faptul, că apărarea invocă temeiul de casare prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, pretinzând că faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită, și anume aceasta urma a fi încadrată nu în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal așa precum a procedat organul de urmărire penală și instanțele de fond, ci în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

Cu referire la această cerință a apărării instanța de recurs ține să menționeze, că depunând în apel împotriva sentinței de condamnare, partea apărării a solicitat achitarea inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, invocând asupra nevinovăției inculpatului

Cebotari Denis, pe când în prezentul recurs deja partea apărării consideră că faptele inculpatului au fost greșit calificate.

În astfel de circumstanțe, instanța de recurs notează că nu se va expune asupra alegațiilor apărării cu privire la necesitatea reîncadrării faptelor inculpatului Cebotari Denis în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, aceasta deoarece argumentele nominalizate nu au constituit obiect de examinare în instanța de apel, iar potrivit prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

În consecință, Colegiul penal conchide, că la examinarea recursului declarat de avocatul Gonciar Vasile în numele inculpatului Cebotari Denis, nu au fost stabilite careva erori de drept care ar condiționa casarea deciziei contestate, impunându-se soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Gonciar Vasile în numele inculpatului Cebotari Denis, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 mai 2021, în cauza penală în privința lui **Cebotari Denis Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **17 decembrie 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Cobzac Elena